

BAJTÁRSI

LEVÉL

1955. VIII. évf. 2. sz. levél. 11. oldal. Bregenz, 1955. február 5.

EGY LÉLEK ÜZENETE. -Csenőrnagra-

A testem a Dunántúlon esett el a háború utolsó napjaiban. Huszan voltunk csendőrök egy kivérett maradékszázadból hadnagyunkkal együtt. Egy műt két oldalán feküdtünk. Páncélosokra vártunk. Köröskörül frissen zöldülő búzatáblák, néma tanyák, mélységes, mozdulatlan csend, amilyenbe csak harcszünetekben tud merevedni az élet.

Tudtuk, hogy még ma meg fogunk halni azért, hogy egy nagyobb egységünk ne kerüljön gyűrűbe. De egyelőre csend volt és meleg, álmosító tavaszi napsütés. Az az idő, amit portyázásokon legjobban szerettem s most is úgy éreztem, hogy csak kispihenőt tartunk. S aztán jön majd a nagy pihenő...

Oldalt dőltem a búzavetés felé és felmarkoltam egy tenyérnyi barna-homokos földet. Tenyérnyi magyar földet, amiből minden élet fakad. Amiért élünk és amiért vállaljuk a halált. Simogattam a maroknyi földet és a halálba hanyatló élet végső akaratával kutattam az érzéseimben, mi az, ami engem ehhez a földhöz ilyen végzetesen köt? Mi tart itt engem még ezekben a percekben is, amikor már minden elveszett? Ha mi huszan most elszélednének a tanyák között, ki keresne bennünket ezért? Mi az az erő ebben a tenyérnyi földben, ami így fogvatart és nyitott szemmel sodor bele a biztos végzetembe?

A katonabecsület? Igen, de nemcsak az. Engem a föld hűz magához. Az elárvult magyar föld lelke szól hozzám a tenyeremből és kér, védjem meg őt. Ha a vérem árán kell, akkor a vérem árán...

De megszólalt bennem a kétség is: föld van másutt is. A búza másutt is búza. Másutt is van tüske az arácon és van madár a lombok között. Tűnődtem...

Igen, másutt is van, de nem ez a föld! Nem az az akác! Nem ez a madár! Nem ez a búza! Nem ez az égből és nem ezek a felhők! Csak hasonlók, de nem-ezek! Befogtam szememmel a napos tájat a vetéssel, tanyákkal, fásorokkal. Igen: ez csak ez az egy van. Csak itthon és sehől másutt. Mint ahogy asszony is mennyi van a világon, de Anyám csak egy. Ő és senki más. Így a magyar föld is. Ő és semmi más...

Nyugalom töltött el. Világosan megéreztem és megértettem, miért kell ma meghalnom. Megértettem, hogy a magyar föld csak úgy maradhat magyarnak, ha időről-időre vészövétséget kötünk vele. Megértettem, hogy ha én most a puskát eldobom, ha én most ezt a maroknyi földet a szélnek szórom, ha én ezt a földet a veszedelmben magára hagyom, ez a föld többé magyar föld nem lesz, mert a föld megtagadja azt, aki megtagadja őt.

Igy tündöttem darabig, míg a nap melegében csendes kábulat fogott el s ami éber figyelem még maradt bennem, azt lekötötte egy katicabogár, amint egy búzaszál hegyén hintázott. Arra riadtam fel, hogy tizenkilenc fiatal arc mosolyog körülöttem. Mosolyogtak, hogy játszom a bogárral s az ő mosolyukban is benne volt az életet és halált áthidaló nyugalom.

Ilyen emberek voltak ők! Szép, tiszta, barna magyar szemek s tekintetük maga a becsület és hűség. Ilyen emberek voltak ők! Mind fiatal. És órák mulva mind halott. Magyar sors. Irgalmatlan sors. Embertelen sors. Igaztalan sors. Rettenetes magyar sors. Évszázadról-évszázadra újra és újra. Mindig és mindig. Ömlik a vér, ömlik a könny, mindig magyar vér, mindig magyar könny ezért a földért, hűséggel adózva minden általános értékű emberi célnak s a jutalom? Trianon. És mi lesz még ezután?

Néztem a tizenkilenc barna magyar szempárt s az enyémből leördült egy könnycsepp. Bele a tenyerembe s a föld felitta a csep-pet. A föld, amit most megint vérrel és könnyel kell megtartani a magyarnak.

Es ebben a rettenetes magyar sorsban a legrettenetesebb és legvigasztalanabb a csendőrsors. Bennünket az irgalmat nem ismerő gyűlölet olyan konokul követ, mint napot az árnyék. Mi nem ellenfelek vagyunk, nem egyszerű harcoló katonák, hanem kiirtásra ítélt düvadak s nem emberek...

Miért van ez? Nem tudom. Még most sem tudom, pedig a lélek többet tud és lát, mint a test. Nem tudom, miért gyűlölnék engem? Én tiszta emberi életet éltem. Soha senkit akarattal meg nem bántottam. Soha senkinek tudatosan kárt nem okoztam. Ha egy bűnözőt meg kellett bilincselnem, számalom fogott el a bűnesodródott ember társ láttán. A bajbajutott embereken boldogan segítettem. Ahól igaztalan elbánást láttam, a gyengébbik védelmére keltem. A megéheztet ember előtt az őrs konyhája nyitva állott. Én a föld népéből jöttem csendőrnnek, a föld egyszerű embere maradtam ott is, a föld egyszerű emberének minden gondját-baját a magaménak éreztem. Én a minden embert egyenlően megillető biztonságos, békességes közéletért éltem. Én ember és ember között nem ismertem más különbséget, mint amit a becsület és becstelenség tett. Az én szolgálati szabályaim megkövetelték tőlem az emberséget és megtiltották az emberte lenséget. Aki csendőr erről az útról letért, keményen lakolt érte szabadságával és kenyerével. Nincs a világon még egy testület, ahol a belső életet és a szolgálatot olyan puritán szigor szabályozná, mint a mienk volt. Hát akkor miért a gyűlölet?

Miért? Miért kell nekem most magyar földön, magyar földért, otthon és mégis üldözött vadként meghalnom? Hól találni ehhez foghatban kegyetlen sorsot?

Tündöttem, tündöttem, amíg a csendet összetörte egy félelmetes hang. Távoli motorhang...

S egy óra mulva tizenkilenc bajtársam holtan terült el az út mentén...

Az én testem a vetés szélén feküdt. A mellkasom fel volt szakítva. Erősen véreztem s már csak annyi erő volt a balkaromban, hogy a katicát kimentsem a vérpatakából. Mikor a kis bogár az ujjam hegyéről felrepült, a testemből is kiszállt a lélek. Egy keserűségben összetört magyar lélek. Csendben meghűzödvén Isten tenyerén. Innen látlak benneteket Bajtársak szorongattatásaitokban és hányódásaitokban. Hangomat a lelkek köteles titoktartása fékezi, de azt megmondhatom, hogy a hűség vére és könnye nem volt hiábavaló áldozat. A magyar föld meg fogja hálálni: Hűséggel, új magyar étellel!

Ezt üzeni Nektek Csendőrnnapra

Illés András őrmester lelke.

KONGASD HAZÁM HARANGJAIT!

Hívó harangod, szép Hazám, hallassa ércszavát!
 A bujdosóknak töltse be pirkadó hajnalát.
 Álmatlanságunk éjeit váltsa fel virradat,
 A szenvedések népe közt verjen aranyhidat!
 Veszendő magyar életünk a pusztulásba tart.
 Hívó harangod, szép Hazám, ébressze a magyart!

Tiszánk, Dunánk, hol lanyarogsz, anyánk ott ringatott.
 Áldott örökség, szent a rög, hős vérrel áztatott.
 De most honunkra vész borult, a pokol rátalált,
 S a szenvedőknek jajszava egekbe felkiált.
 A négy folyónk hol elterül, szakad, bomlik a part!
 Hívó harangod, szép Hazám, ébressze a magyart!

Egy zord viharok vad szele hozta ránk fellegét,
 Hogy gyászlepelként vonja be Hazánknak kék egét.
 Árpád örökén tront emelt a véres örület,
 Mindent, mi magyar, eltipor. Gyilkol, rabol, temet.
 Reménytelenség fátyola mindent ködbe takart...
 Hívó harangod, szép Hazám, ébressze a magyart!

Kongasd harangod s ott leszünk a szenvedők között,
 Hogy szabad legyen a magyar, ne legyen üldözött.
 Tetemrehívjuk trónusod, te véres örület.
 Istenítélet lesz szavunk a titorkok között.
 Veszett hordák vad rohama nem okozhat zavart...
 Hívó harangod, szép Hazám, ébressze a magyart!

Hajas István.

-o-o-o-

VISSZAPILLANTÁS EGY ŐRS ÉLETÉRE ÉS MŰKÖDÉSÉRE.

Négy évi kezdő csendőrségi szolgálatom után áthelyeztek a tamási Őrsre és ott szolgáltam 1940. IV. 1-ig. Tamási járás és szkp. székhely volt. Az ott szolgált négy év alatt hat Őrsparancsnokom volt és kb. ugyanannyiszor cserélődtek az Őrsre beosztottak is a kivétellemmel. A szkp. nem változott. Az Őrshöz Tamásin kívül még 4 nagyközség és 6 nagykiterjedésű hercegi uradalom tartozott. A rendszerezített létszám 12 fő volt, de a tényleges létszám 5-7 fő között mozgott és sohasem volt több.

A nagy és népes Őrskörletünkben igen sok bűncselekmény fordult elő. Ebből adódott, hogy az Őrs tagjaira a kevés tényleges létszámra tekintettel sok szolgálat jutott. Havi 400 óránál sohasem volt kevesebb a szolgálati órák, de több gyakran. Tényként megállapítható tehát, hogy a jelentések és feljelentések szerkesztésénél az összes szabad időnk, sőt még a pihenő és alvási időnkéből is áldozni kellett. Így bizony többször előfordult, hogy 2-3 hónap is elmullott és szolgálaton kívül, ugynevezett szorakozásból nem voltam kint a községünkben. Ugy az ópk., mint az összes beosztottak túlterhelve voltunk a szolgálattal és a munkával. Ennek az lett a következménye, hogy sem a parancsnokok, sem a beosztottak nem szerettek ott szolgálni és minden elképzelhető indokkal kérték az áthelyezésüket. Én nem kértem és így nem is helyeztek át, miből az az előnyöm származott, hogy a közbiztonsági szolgálatban, de különösen a nyomozásban nagy gyakorlatra tettem szert.

Most arra szeretnék rámutatni, hogy milyen hátránnyal járt az Őrs tagjainak állandó változtatása. Sem a községek vezetősége, sem a lakosság nem ismerte az Őrs tagjait. Engem pedig a főszt. gábirótól kezdve a községek vezetősége és a lakosság széles rétege névszerint és úgy mondhatom személyesen ismert és viszont én is.

Ennek a következménye volt, hogy a helyben lakó panaszosok, ha bejöttek az őrsre névszerint kerestek és csak nekem alatták elmondani panaszukat. A külső községekben pedig a községi rendőrökkel megbeszélték, hogy értesítsék őket, ha oda szolgálatba érkezem, mert nálam alarnak valami panaszt tenni. Ha nem voltam az őrsön, nem egyszer fordult elő, hogy a panaszos még az őpk-nak sem adta elő panaszát, hanem pár nap múlva ismét jött és engem keresett. Az ilyen esetekből sok nehézség származott, mert a nyomozás késedelmet szenvedett. De olyanok is akadtak, akik kérték, hogy én menjek az ügyet nyomozni. Természetes, hogy minden kívánságot nem lehetett mindenkor teljesíteni, de többször előfordult, hogy amikor az illetékeseknek karhatalmi járőrre volt szükségük, akkor a felhívásban névszerint megnevezve kérték a szolgálatra kivezényelni. Többször az is megtörtént, hogy a főszolgabíró telefonon kérte az őpk-ot, hogy küldjön le hozzá. Illyenkor az őrskörletünkben uralkodó politikai hangulatról, új mozgalmak mibenlétéről stb. érdeklődött. Egy ilyen alkalomkor a vármegye alispánjának is referáltam azonos kérdésekben. De maguk a parancsnokaim is a havi általános tájékoztató jelentéseiket az általam szolgáltatott adatok alapján szerkesztették meg. Rendfokozatom akkor még csak csendőr és az utolsó évben volt őrm.

De igen furcsa esetek adódtak a nyomozások terén is. Nálam voltak idősebb, illetve magasabb rendfokozatu beosztottak mindig, amíg ott szolgáltam. Mégis előfordult, hogy az őpk. helyettes törm., vagy az utána következő törm. egy-egy nyomozásról eredmény nélkül vonultak be a folytatólagos nyomozásra minden parancsnokom engem vezényelt ki. Nekem hol könnyen, hol nehezebben, de minden nyomozásom sikerrel végződött. Itt mindjárt felemlitem, hogy mint járőrvezetőnek soha kiderítetlenül maradt ügyem nem volt.

Nem szeretném, ha a Bajtársaim közül valaki az egész leírást félreértene és öndicsékesnek minősítené. Én ugy irtam le a történeteket, ahogy azok valóságban előfordultak és azt az annak idején velem együtt szolgált több bajtársam elolvasás után bizonyíthatja. Csak azért tartottam szükségesnek a fentieket leírni, hogy tényként megállapíthassuk, hogy milyen hátrányos az, ha gyakran változnak egy-egy őrs tagjai. Hálásan emlékezem vissza azon idősűbb őrsbéli bajtársaimra, akiknek nem sikerült eredményesen befejezni egy-egy nyomozást, pedig igen jó csendőrök voltak és magam is sokat tanultam tőlük, de nem volt meg a szükséges helyi és személyi ismeretük. Nekem viszont az meg volt. Saját tapasztalat alapján úgy is mondhatnám azt, hogy ha a csendőrnek minél több személyes jó barátja van, annál könnyebben és sikeresebben nyomoz. Nekem sohasem volt fizetett bizalmi egyénem. Nekem igen jó ismerőseim és barátaim voltak. Ezek önzetlennül, jóakarattal és barátságból tőlük telhetően igyekeztek segítségemre lenni. A titoktartás illyenkor is kötelező. Én soha senkinek nem mondtam el, hogy kitől mit hallottam addig, amikor valaki mondott valamit. Sőt még azt sem mondtam egyiknek sem, hogy az amit mond semmi, azt én már régen tudom. Úgy tettem, mintha akkor hallanám először és megköszöntem a jóindulatú közlést. Amikor az ügy kiderült, mindegyik azt gondolta, hogy az kizárólag az ő közlései alapján sikerült. Ez mindegyikre serkentőleg hatott, és a következő esetekben valóságban magánnyomozói munkát végeztek. Más csendőrnek azonban nem mondtam semmit és amikor megkérdeztem, hogy miért nem hozták az adatokat az előzőleg nyomozó járőr tudomására, azt felelték, hogy azokat nem ismerik. Így nem volt meg a bizodalomuk és várták, hogy én menjek.

Voltak olyan eseteim is, hogy amikor egy-egy folytatólagos nyomozáshoz kezdtem, maga a tettes jött és önként jelentkezett. Kérdésekre, hogy miért nem jelentkezett a mult héten az ügyben nyomozó járőrrel, azt felelték, hogy azok ismeretlen csendőrök és tudták, hogy nem tudják kideríteni, hogy ki a tettesek. De amikor

megtudták, hogy most én nyomozok ez ügyben, jobbnak látták, ha minden lopott dolgot visszaadnak és önként jelentkeznek, mert ez enyhítő körülmény lesz az ítéletnél. Köztudomású volt az is rólam az örskörletben, hogy soha senkit a bűncselekmény elkövetéséért, vagy az elkövetés beismeréséért nem bántalmaztam.

Még egy érdekes esetet említek. A szomszédos örskörletből jöttek a mi örskörletünkben lévő Nagykönyiba lopni a cigányok. A szállóhegyen a bíró pincéjébe törtek be az ablak kifeszítése után. Az ott talált sonka és szalonna-készletet elvitték és valami kevés bort is. A sonkákat és szalonnát feltaláltuk a cigányonál, akik nem is tagadtak semmit. Pontosan a helyszínre vezettek bennünket és bemutatták ott tettük elkövetési módját. Két férfi és két asszony cigány a nyomozás folyamán őrizetben voltak, akiknek étkeztetéséről is gondoskodtam, sőt Levente cigerattát is vettem az asszonyoknak és a férfiaknak limitó dohányt adtam. A tárgyaláson tagadták a betöréses lopás elkövetését s a bűnjelekre pedig szép mést találtak ki. Az elnök azon kérdésére, hogy miért ismerték be bűnösségüket a csendőrök előtt, a cigányok egyhangulag azt válaszolták, hogy a csendőrök jók voltak, ennivalót adtak, sőt szivnivalót is, ezért udvariasságból vállalták magukra a lopást, de ők ártatlanok. Védekezésüket a bíróság el nem fogadta és több évi börtönműre elítélte a cigányokat.

A négy évi mozgalmas szolgálatom alatt két tanulságot vontam le: Az egyik, hogy helyi és személyi ismeretek birtokában könnyebben és eredményesebben végezhető a csendőri szolgálat; a másik, hogy a bántalmazást még a súlyos bűncselekmény tettesével szemben is mellőzni kell. Mindenkiel szemben az embert megillető tisztelettel kell eljárni és a szükséges mértékű udvariassággal kezelni még a cigányt is. A csendőrnek valóságos lélekfűvárnak kell lennie, hogy mindenkiel szemben megtalálja azt a hangot, amellyel az illetőnek bizalmába férkőzhet. Ezenkívül minél több jó ismerős és jó barát megszerzésére is törekedni kell.

Az előbb említetteket a Szut.részletesen nem szabályozhatta, de helyes magatartással a gyakorlati életben minden csendőr képességeihez mérten olyan szép eredményeket érhetett el, hogy mindenki megismerte és népszerű jó csendőrnek tartotta. Sőt úgy is mondhatom: szeretették!

-o-o-o-

Somos Mátyás v.törm.

A FÖSVÉNY PÓRUL JÁR.

Az egész kerület területén, de úgy vélem még más kerületenként is közsímsert volt végtelen fősvénységéről Gáborjáni Joachim törzsozrmester. Így, ha valaki az örsökön filléreskedni próbált, a többiek rátámadtak, hogy "Te is már a Joachim törzs urt akarod utánozni?"

Ez aztán rajta is maradt. Mindenki, aki csak hírből is ismerete, Joachim törzs urnak nevezte.

Bölcsője valahol a Vihorlát tövében ringott. Köztudomású, hogy a hegyi embernek nagyon meg kell szenvednie a mindennapiért és így szinte fukarságig takarékosak. Joachim törzs ur így hát születésénél fogva jogot formálhatott ahhoz, hogy takarékoskodjon.

Nekünk alföldi embereknek csak azért tűnt így fel, mert az Alföld ontotta a szemet és mindent, amire szükség volt.

Nős ember volt, felesége alföldi. Így aztán az a két élet-szemlélet gyakran heves vitákat hozott felszínre. Ő azért nem engedett. Rakta élve a pénzt. Volt háza, földje. A felesége, meg az ismerősök nem győzték eleget dorgálni, hogy úgy sem viszi magával a sirba. Ez sem használt. Még az éléskamra kulcsát is magánál tartotta.

Gyakran megtörtént, hogy nyomozások alkalmával hosszabb ideig távol volt. Ezenkor a felesége a szomszédoktól kért kölcsön va-

lamit, hogy éhen ne haljanak. Azt ugyanis nem engedte meg, hogy a "Hangya"-ból hitelbe vásároljon. Ha meg a gyermekei azzal jöttek haza az iskolából, hogy írka és ez meg az kell, úgy előbb ezt megkérdezte a tanítótól személyesen és még azután is csak hosszú várakozás után vette meg.

Valahol szerezt egy "Egészséges táplálkozás" című könyvet és ennek betartásával kellett a feleségének az ételeket elkészítenie. Ez egy olyan "Bicsérdista" féle könyv lehetett, így csak nagyobb ünnepnapok alkalmával került az asztalukra egy kis hus. De az is nagyon vékonyka.

A nőtleneket sokszor dorgálta, hogy mire való a nagy pocskálás! Odaadja ő szívesen a könyvét és főzzön abból a szakácsnő. Ugy feléből is kijönnek.

A közigazgatást történetesen egy igen jóévtágyu őrmester vezette. Volt még az őrsön három probacsendő is. Köztudomású, hogy a probacsendő sokat eszik, hiszen ez természetes is, mert a csendő élet megköveteli a bőséges és jó táplálkozást. Nőtt azonban a közigazgatási osztalék is s így a Joachim könyv szerinti étkezés bevezetése hajótörést szenvedett.

A fukarságát nem sokáig élvezte szegény Joachim bajtársunk, mert fiatal korban vérszegénység és súlyos gyomorfekély betegségben halt meg.

A szolgálatát valóban kiválóan teljesítette Joachim. Nem hiszem, hogy lett volna még egy olyan járőrvezető, ki a régi őrzési portyázásának idején oly másodpercnyi pontossággal érkezett egyik tereptárgytól a másikig mint ő. Szolgálatba magával vitte az ébresztő óráját is, hogy a nagy pihenő lejártakor pontosan ébredhessen.

Csak egyben volt késedelmes: a reggeli gyakorlatok alkalmával a "Tölcs" és "Úrits" végrehajtásánál mindig lemaradt egy fogással, illetve eggyel többet végzett. Ez egy olyan utánozhatatlan könyvkészítés: féle volt, melyet a mult háború előtt, mint k.u.k. tizedes egyik karinthisai helyőrségben töltött tényleges szolgálati ideje alatt sajátított el. Erről leszokni nem tudott.

Rettenetesen félt a fenytéstől. Talán ennek elkerülése végett volt nála oly nagy az igyekezet a szolgálat és takarékoság tekintetében is.

Egy alkalommal elővezetést fogatosított, mint jv. a járás székhelyére, melynek végétével a probacsendő -vel együtt a helyi őrsre igyekeztek jelentkezés végett. Itt pedig az őrsparancsnok Kérész tthtes volt.

Az őrsön éppen az oktatás fejeződött be. Ezután a közigazgatás vezetője előadta, hogy másnap le kell vágni az egyik kövér sertést, mert nem eszik. Ismertette, hogy a közigazgatás jelenleg rosszul áll anyagilag, mert a nyáron baromfivész pusztított a baromfi állományban és kora ősszel pedig két süldő sertés pusztult el pestisben, így aztán nem lesz tor -borral.

Már pedig annak víz mellett nem sok értelme van... állapította meg Kérész tthtes. Eppen ekkor haladt el a Joachim vezette járőr az ablak alatt, amit látott Kérész s ezt mondotta: "Lesz bór fiuk a torra! Csak türelm!"

Senki nem tudta, hogy miként gondolja Kérész Joachimtól a bört kiszajtolni, mikor az utóbbi azt meg sem issza. Találékonyságáról és furfangosságáról közismert volt azonban Kérész és így mindenki várt türelmesen. A telefonhoz ment s amikor kopogtatott Joachim, lekasztotta a mellék-hallgatót. Így a telefon nem jöszött a központba és úgy állt, hogy a Joachim észre ne vegye ezen furfangot.

Bélepett a járőr s látván, hogy az őpk. telefonál, vigyázzban várta a beszélgetés végét. Kérész pedig beszélt a néma telefonba.

Parancs százados ur! (A nagyobb hatáskeltés végett még a bokáit is összekapta).

Itt Kérész tthtes!

Kicsoda százados ur?

Gáborjáni törm?... Az lehetetlen százados ur. En nagyon jól ismerem azt az embert, ő nem követ el szabálytalanságot az utcán... Becsulni százados ur? Azt már ne tessék megtenni, mert öngyilkos lesz a szégyentől. Hisz ő a kerület mintaképe...

Ha már így van százados ur, én kérem, hogy a legenyhébb büntetést tessék kiszabni rá. Nem tévesztette össze százados ur valaki mással?... Ejnye-ejnye! Ezt roppant sajnálom... (E beszélgetés tartama alatt Joachim bő csizmaszára a lábaszárát, a szurony pedig az arca mellett a fülét veregette.)

Alázatosan jelentem végo! Fejezte be Kérész a beszélgetést és újból összevágta a bokáit és felakasztotta a telefon mellék-kagylóját. Ezután Joachimhoz fordult: Na Te szerencsétlen! Mit csináltál? Hallottad, hogy bezár a százados ur?

Joachim remegve... nem csi... csináltunk mi semmit tthtes ur.

-Már pedig a százados ur bezár, hogy belefeketedsz!-

-Kérdje meg tthtes ur a probacsőt, hogy követtünk-e el szabálytalanságot?-

-Kicsodát? A probacsendőrt azt mondja, amit a járőrvezetője! Nem számít!-

-En kérem tthtes urat, hogy legyen szives ezt az ügyet elintézni a százados urral! Nagyon meghálálnám!-

-Micsoda? Már megvesztegetni is akarsz?-

-Nem én, de tudom azt, hogy a százados ur meghallgatja a tthtes ur javaslatait,-

-Hát ide figyelj Joachim. Ezek a szegény fiúk tönkrementek ebben az évben a közzgazdálkodással. Holnap le kell vágni az egyik sertésüket is, mert az is döglődik. Még annyi pénzük sincsen, hogy a vacsorához egy pohár bort ihassanak. Már pedig Te is tudod nagyon jól, hogy e nélkül nem tór a disznótör, mert a hurka, kolbász, rossz útra megy. Ez lenne az egyik ok, hogy ügyedben újból a százados urhoz forduljak.

A másik pedig: családos ember vagy. Már pedig, ha Téged becsulnak, oda a megbecsülés, de meg a becsület is. Lathatód, hogy mennyire a lelkesen viselem a sorsodat! Mutasd meg tehát, hogy gálánt ember vagy és tegyél ajánlatot, mit adsz a fiulnak a disznótörre?-

Percekig izzadt Joachim, majd sóhajtás közepette válaszolt:

-Hát egy liter bort fizetek tthtes ur.-

-Mit?... Egy litert... Hát van neked fogalmad, mennyit kell nekem! Önyörögni a százados urnál miattad?...-

Végre hosszas alkudozás után megegyeztek tíz literben s a végén még Joachim kérte, hogy tartsák a dolgot titokban.

Igy lett bórral-tör másnap Kérész jóvoltából!

Cs. 59. Franciaország.

-o-o-o-o-

HOZZÁSZÓLÁS.

A csendőrt legénység ruházattal való ellátásához.

A csendőrt élet a probacsendőrnél kezdődik s így először az ő ellátásához csélok zabás.

Minden kerület székhelyén vagy ott, ahol a probacsendőrtök felszerelése történik, egy kincstári vagy szerződötött szabóműhelyt kellene felállítani a felszerelendő probacsendőrtök méret után készült felső ruházattal való ellátása végett. Egy disz, egy kimenő öltöny és egy erősebb anyagból készült gyakorló öltönnel volnának ellátandók.

A lábbelivel való ellátásuk ugyan úgy, mint a felső ruhával és az anyagot a probacsendőrről csináltassa meg az előírásnak megfelelő minőségben és mennyiségben méret szerint ott, amelyik cipésznél legjobban tudja. Egy pár magas-szárú csizma, de nem kifordított borból, egy pár cipő a dísz és kimenő öltözethez, egy pár magasabb szárú bakancs és egy pár vászon-szárú cipő a gyakorlati kiképzéshez, ez utóbbi hasonló az első világháború előtti időben a gyalogság által viselt vászon-szárú bakancshoz. Lábbelivel különösen fontos, hogy méret után készüljenek, mert a nem méret után készült és viselt lábbelik miatt már fiatal korban igen sok bajtársnak ment tönkre a lába.

Megtörténhet, hogy valamelyik probacsendőrről, bármely ok miatt nem lesz véglegesíthető és a polgári életbe kerül vissza. Az ilyeneknek a viselt, de még el nem használt ruházatát és lábbelijét a becsült érték megfizetése után nála kellene hagyni. A probacsendőrről fizetésének 3%-t az első zsoldjának kézhezvételéből helyezze takarékpénztárba, hogy leszerelésekor abból az előbb említett költségeket fedezhesse. A véglegesített csendőroknak pedig az így megtakarított pénzüket ki kell fizetni, hogy őrsőkre való végleges kihelyezésük az első szükségleteket abból beszerezhessék, illetve fizethessék.

A ruhaáttalányt véglegesített csendőroknak részére havonta kell kifizetni, amit az illető maga helyezzen el takarékbba másként megtakarított pénzével együtt, hogy az előre nem látott kiadásainak és az előírányzott ruházati cikkeknek fedezésére mindenkor megfelelő készpénzzel rendelkezék.

A fenti eljárás után a csendőrről legénység ruházattal és lábbelivel való ellátása az eddiginél megfelelőbb és jobb volna. Különösen érvényes ez a ruhával való ellátásra, mert a vállalkozó arra törekszik majd, hogy az igényeket messzemenőleg kielégítse és a vevőt nemcsak megtarthassa, hanem azok számát szaporítsa is. Mert, ha pl. a szegedi kerület területén jobb és szebb ruhákat készít a vállalkozó, mint egy más kerületbeli, akkor őt az utóbbi kerületek területéről is felkeresik a csendőroknak. A mai gépesített világban valószínű, hogy a vállalkozó gépkocsit tart, azzal utazik szabásza, hogy a rendeléseket felvegye és a ruhát próbára kivigye. Így tehát az sem jelent gondot, hogy a csendőroknak miként jutnak el egy jobb vállalkozóhoz.

A selejtnek minősített ruházati cikkek vissza kellene hagyni a tulajdonosainknál, mert azzal a jobb ruhájukat kimélnék a laktányán belül végzendő teendőknél pl. kertmivölés, favágás stb., de meg terepgyakorlatoknál is előnyösen volnának felhasználhatók. Az említettek kivül a selejt ruházat kezelése a gazdasági hivataloknak sem okozna munkatöbbletet.

A gummicsizma használatának bevezetése is előnyös volna az esős időszakban és főleg éjjeli szolgálatoknál, mikor nem látja a csendőrről, hogy hova lép. Ebből egy számmal nagyobbat kell beszerezni, mint amekkorát valaki egyéb lábbeliből visel, mert feltétlenül szükséges bele egy filoból készült talpbélés, hogy a láb izzadságát felszívja, különben belülről lesz vizes, ugyanis a gumi nem levegőzik. Állandó használatra a viselése nem ajánlatos, mert tönkre megy benne a láb.

F. G. P. Alldgy. Canada.

-o-o-o-o-

AHOGYAN MI LÁTJUK.

A Kreml propagandája a párisi szerződés ratifikálása ellen a múlt hónap folyamán fokozódott, de most Franciaország helyett Nyugatnémetországra helyezte a súlyt, mert ennek parlamentje még nem szavazta meg az említett szerződéseket. (A második olvasásra még csak febr. 24-én kerül sor Bonnban.)

Moszkva előbb sajtótervezleten tett nyilatkozatokkal próbálta a német közvéleményt a párisi szerződés ellen hangolni, majd ennek folytatásaként a "Legfelsőbb Szovjet" január 25-én megszüntnek nyilvánította a német állammal addig még mindig fennálló hadiállapotot. (A nyugati hatalmak ezt már évekenkel ezelőtt megtették.) Ezen orosz lépést úgy a nyugati hatalmak, mint a nyugat-német kormány propaganda manővernek minősítette és nem kellett különösebb szenzációt egyetlen egy szabad országban sem.

A nyugat-németországi kormánytámogató, de ellenzéki politikusok megítélése szerint is ennek az újabb moszkvai "fogás"-nak csak akkor volna tényleges jelentősége, ha a szovjet kormány hozzájárulna az egész Németország területén tartandó szabad választáshoz, hajlandó volna Németországgal végre a békeszerződést megkötni, s nem utolsó sorban a háború befejezésének ill. esztendőjében még mindig visszatartott német hadifoglyokat szabadon engedni, illetve hazabocsájtani.

Itt említjük meg, hogy rengeteg pénzt áldoz a szovjet kormány a propagandára. Hogy erről némi fogalmat nyerjünk, közöljük a közelmúltban nyilvánosságot is kapott alábbi adatot: Az orosz megszállás alatt lévő Kelet-Németország bábkormányára évente 135 millió márkát költ a nyugat-németországi kommunista propagandára, illetve az ottani kommunista pártszervezetek fenntartására, a kommunista sajtóra (naponta az ingyen példányok százazreit osztogatják), tömeggyűlésekre és a "polgári"-nak álcázott egyéb egyesületek támogatására.

A Távolkeleten katonai akciót indított Vörös-Kína a formozai tengerszorosban, a kínai partok közelébe fekvő Tatszen szigetek ellen, amelyeket a nemzeti kínai csapatok megszállva tartottak. E szigetek közül a vörös-kínaiak kettőt már el is foglaltak. A szándék nyilvánvaló s ezt a pekingi rádió és sajtó nyilvánosan kiáltja is: Formozs elfoglalása.

A Formozs védelmére rendelt VII. U.S.A. hajóhadat készütségre helyezték s a parancsnok kijelentette, hogy a további parancsokat Washingtonból várja.

A formozai ügyben Uj-Zeeland delegátusának kezdeményezésére egybehívták a nemzetek szövetségének biztonsági tanácsát, amelynek üléseire a nem UNO tag, Vörös-Kína képviselőjét is meghívták, de e sorok írásakor a meghívásra válasz még nem érkezett.

A háttérben természetesen Moszkva keveri a kártyát és támogatja Vörös-Kína Formozsra való igényét azzal a hamis indoklással, hogy a formozai ügy a kínai nép belügye, amibe nincs joga az U.S.A.-nak beavatkozni. Mi sem természetes, hogy fel sem említették azon tényt, hogy Formozs soha nem tartozott a kínai birodalomhoz, hanem még a II. világháború előtt is japán terület volt. A Kremel urainak ezen újabb mesterkedése arra irányul, hogy háborúba keverje az U.S.A.-t Vörös-Kínával s a Szovjet, mint nevető harmadik örüljön a vérengzésnek. A cél ugyanis nyilvánvaló: Lelejtetni és gyengíteni az U.S.A.-t, míg a Szovjet, a békeangyal szerepét játszva, tovább erősödik.

A formozai kommunista akció révén a ko-existencia lelkes nyugati felkarolói újból kaptak egy kis izelítőt és remélhetőleg rádöbbennek most, hogy mit jelent az orosz által kezdeményezett és általuk felkarolt békes együttélés lehetősége.

Vajjon mikor következik be a gazdasági blokád a Szovjet ellen és mikor követik a nagy államok is a kisebbek példáját és betiltják az elégtellenkedéseket szító, állandóan zavarteltető orosz előőrsek: a kommunista pártok törvényes működését?

Ezuton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a BL.

KÖZLEMÉNYEK, HI EK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

BÉKÉSI GÁBOR örm. bajtársunktól búcsuzunk nagy fájdalommal, kit f. évi január 19-én helyeztek a franciaországi bajtársak örök nyugalomra a Petite-Roselle-i temetőbe! Bajtársak vitték a koporsóját, melyet számtalan koszoru és virágcsozor borított ékes jelétül az elhunyt iránti szeretetnek és megbecsülésnek. Kiváló bajtárs volt, aki nemcsak bajtársain, hanem embertársain is mindenkor önzetlenül segített. Bányában dolgozott viruló egészségben egészen mult év nov. 17-ig, amikor is szerencsétlenség érte, a mélybe zuhant, kétézbni operáción esett keresztül s már a jobbulás útján volt, amikor Isten mégis elszólította közülünk. Egyik bajtársunk így ír az esettel kapcsolatban: "Döbbenetes volt a hírt vennünk, hogy egy igazán jó bajtárs immár eltávozott sorinkból. Halála egyben intelem is nekünk élőknek, hogy a sors kegyetlen szeszélye még a legerősebb tölgyet sem kiméli, ha jön az elmulás. Róla még feltételezni is balgaság lett volna, hogy itt és így fejezi be életét, mert egészségben, vigasztalásban mindanyikonkon tult. De elszólítása már befejezett tény s így bele kell nyugodnunk a megváltozhatatlanba." Sirjánál a temetésen résztvevő idősebb ottani bajtárs: Fekete vett búcsut az elhunytól bensőséges résztvétellel. Békési bajtársunk nyugodj békében!

KARÁCSONYI AKCIONKRÓL a tudósítások még több csoportunktól nem érkeztek be sem a Eözponti Vezetőséghez, sem ide. Ismételten felkérjük csoportvezető Bajtársainkat, hogy a májvi 9-10 sz. B. L. -ben közöltek szerint értesítéseiket mielőbb juttassák a szerkesztőséghez, mert csak ezek beérkezte után tudunk összefoglaltan beszámolni akciónk eredményéről, de a késedelem hátrányt is jelent számunkra.

Tóth Ernő alez. bajtársunk NÓRA leánya és ÁDAM JÁNOS mult hó 29-én tartották esküvőjüket a clevelandi Szt. Imre rk. templomban. Örömmel hozzuk a fiatalok egybekelését nyilvánosságra és kívánjuk, hogy frigyüket mindvégig kísérje az a szeretet, amellyel azt megködtötték. Isten adjon sok örömet és boldogságot!

AZ OSZTRÁK CSENDŐRSÉG az elmúlt hóban nemzetközi siversenyt rendezett az U. S. A., a német és az olasz közbiztonsági szervek sportolónak részvételével. "Mi összetartozunk, mert mindnyájan a népet szolgáljuk" mondta többek között az olasz csendőr sicsapat vezetője beszédében. Ehhez kétség nem férhet, mert tökéletesen igaz. De akkor miért nyilvánítottak bennünket, magyar csendőröket a nép ellenségeinek?

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T. Absender, ADRESSE: C I M:
B. L. SZERKESZTŐSÉGE. B R E G E N Z. Lager Vorkloster, Barac...

DRUCKSACHE
PRINTED MATTER
PÉRIODIQUE

An Herrn
To Mr.
Msr.

D. B. Rektor

376 Eddy Rd.

Cleveland, Ohio

U. S. A.

